

Angaaende Bestemmelserne i Stk.rne 2 og 3 bemærkes følgende: Den ganske disharmoniske og for Byen alene som Turistby skæmmende Bebyggelse, som flere af de mest fremtrædende af Byens Pladser allerede nu frembyder, saa som Raadhuspladsen, Pladsen ved Hovedbanegaarden og dens Omegn, gør det naturligt at indføre et Minimum af Censur, hvis ikke den harmoniske Skønhed som, takket være tidligere Tidens faste Byggetraditioner, endnu med Rette gør adskillige af vore ældre Bydele til Genstand for almindelig Beundring, ogsaa hos fremmede, ganske skal forsvinde. Kraftige Censurbestemmelser er indført i andre Lande, ikke blot i Tyskland og Italien, men ogsaa i vore skandinaviske Nabolande, i Sverige og Norge, se Svensk kgl. Forordning af 20. November 1931 § 42 og Norsk Lov af 22. Februar 1924 § 124. Det er dog formentlig rigtigt ikke at gaa saa vidt som de sidstnævnte Lovbestemmelser, der indfører en Censur af den enkelte, isolerede Bygning. Den foreslaaede Bestemmelse er mere begrænset og tilsigter kun at muliggøre en Bedømmelse af Bygningens Forhold til de omgivende Bygninger og dens Virkning paa Gade- og Gaardbilledet i dets Helhed.

Med den overhaandtagende Skiltning og Lysreklamerings (Stk. 4) maa det findes naturligt, at Bystyret faar Beføjelse til en vis Indskriden over for alvorlige herfra hidrørende Ulemper ikke blot i færdselsmæssig, men ogsaa i anden Henseende, t. Eks. ved særlig generende Lyseffekter eller Blinklys, jfr. Højesterets Dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1930, Side 81. For saa vidt der fra saadan Lysskiltning kan opstaa Ulemper for Luftfarten, haves der i Lov om Luftfart, jfr. Bekendtgørelse Nr. 251 af 6. August 1937 § 44, Hjemmel til Indskriden.

ad § 59.

Medens Reglen i Stk. 2 er en Udvidelse af den ad § 58 omtalte Forskrift i Politivedtægten, der herefter formentlig faar sin naturlige Plads i Byggeloven, er Reglen i Stk. 1 ny. I Forbindelse med Ordensbestemmelserne i § 58 maa denne Regel ses som Udtryk for det ønskelige i, at der tilsikres Bystyret Ret til at skride ind over for urimelig Tilside-sættelse af elementære æstetiske Hensyn. Reglen i Stk. 3, jfr. § 65, tilsigter at give Paa-læg i saa Henseende den fornødne Effektivitet. At samtlige Regler bør finde Anvendelse ogsaa paa tilstedeværende Bebyggelse maa vel betragtes som ret selvfølgeligt. I øvrigt henvises til Bemærkningerne ad § 55.

ad § 60.

Som omtalt i de indledende Bemærkninger, Side 81, foreslaas Bygningskommissionen ophævet i dens nuværende Skikkelse som en egentlig, Magistraten sideordnet Bygningsmyndighed. Forholdet er imidlertid det, at en Række Byggesager er af en saadan særegen, delvis kompliceret Art, at Byggelovens almindelige Regler ikke uden efter Omstændighederne betydelige Modifikationer kan finde naturlig Anvendelse paa de paagældende Byggeføretagender. De i Stk. 1 a nævnte Bygninger og Lokaler omhandles i den nugældende Bygningslovs § 64, der bestemmer, at de, foruden at være Lovens almindelige Regler underkastede, skal opføres efter saadanne særlige Bestemmelser, som Stadsbygmesteren i hvert enkelt Tilfælde anser fornødne. Om de i Stk. 1 b nævnte Bygninger hedder det i den nugældende Lovs § 65 ganske summarisk, at de „skal opføres efter Bygningskommissionens Bestemmelser.“

Idet Forholdet nu er det, at der her er og ifølge Sagens Natur maa være Tale om en meget vidtgaaende, rent diskretionær Beføjelse for Bygningsmyndigheden til at afgøre saadanne Sager, og idet Forudsætningen for en saadan Beføjelse maa være, at der sikres den specielle Sagkundskab afgørende Indflydelse paa Sagernes Behandling, har man fundet det naturligt og stemmende med Billighed at oprette en særegen Myndighed, uden hvis Godkendelse Byggetilladelse ikke kan meddeles i de paagældende Sager. Den